

Patrizio Trequattrini

FURIO

**Tragedie în două acte, cu actul
al doilea împărțit în trei scene**

**Traducere și prezentare de
Laszlo Alexandru**

E I K O N

2010

O tragedie postmodernă

Profesorul Patrizio Trequattrini a venit în școala mea, cu câteva luni în urmă, să predea italiana. În atmosfera uneori gălăgioasă, agitată, a vieții de liceu din centrul Clujului, figura lui mereu calmă, prudentă, gesturile măsurate, statura impunătoare, dublată de lentoarea fermă a reacțiilor, erau în măsură să atragă atenția asupra lui, ca o prezență neobișnuită. După trecerea primei perioade de acomodare, lumea a început să-i perceapă și sensibilitatea, manifestată prin micile gesturi de delicatețe la adresa colegilor, a elevilor. Toate păreau însă vătuite de o persistentă nostalgie

profundă, o povară sufletească nemărturisită, dar mereu prezentă. Am avut apoi prilejul să-i cunosc în trecere familia, venită să-l viziteze, pe soția lui care predă limba engleză, precum și pe fiul lor Giulio care, la doar zece ani câți are, suferă de o formă severă de handicap.

O parte din situația sa personală am regăsit-o, pe când citeam și traduceam *Furio*. Firește că, asemeni oricărei opere artistice care se respectă, realitatea autobiografică e îmbogățită de meditațiile autorului asupra subiectelor esențiale: viața, moartea, iubirea fără limite, boala, singurătatea, rolul familiei, imposibilitatea de-a fugi de propriul destin. Nu soarta generală a omenirii îl preocupă, în această tragedie, pe Patrizio Trequattrini, ci parcursul individului confruntat cu arbitrariul existenței. Nu cunoscutul conflict tragic își face apariția aici, între

datorie și pasiune, sau între individ și societate. Căci protagonistul nu are nici urmă de îndoială ori șovăială, atunci când trebuie să-și asume obligația îngrijirii fiului bolnav, de-a lungul întregii vieți. Tragedia rezultă mai curînd din caracterul implacabil și iremediabil al loviturii destinului, care îi retează omului posibilitatea opțiunii libere. Victimă a situației sale, Bruno demonstrează, în egală măsură, oboseala blazată față de realitățile gălăgioase din jur (discoteci, concerte, excursii, vizite), precum și obsesia tenace a părintelui de familie, dispus la sacrificarea propriei existențe pe altarul tandrei afecțiuni pentru fiul său. Alături de el, Carla personifică feminitatea confruntată cu spectrul mai amplu al sentimentelor opuse, iubirea și groaza, fidelitatea și trădarea, perseverența și

dezertarea. Toate ajung să fie devorate de spaima singurătății.

Personajele foarte puține, decorurile invariabile și strict utilitare, acțiunea „blocată” în limitele aceluiași impas de netrecut (în ciuda timpului care se scurge), limbajul elevat și îngrijit ne semnaleză că autorul nu și-a propus neapărat edificarea unui alt univers, fictiv, limpede circumscris în coordonate paralele. Avem de-a face mai curînd cu o piesă „descărnată”, esențializată, cu un teatru filosofic, „de idei”, care urmărește nu să-l fascineze pe spectator, transportîndu-l într-un univers compensatoriu ci, tocmai dimpotrivă, să-l sensibilizeze în legătură cu temele din imediata sa vecinătate.

E discutabilă ipoteza lui George Steiner că, în societatea noastră postmodernă, tragedia nu-și mai găsește

locul. Că am fi atrași doar de subiectele minore, de preocupările cotidiene, de ritmurile intense ale supraviețuirii, care jugulează vena tragică. Patrizio Trequattrini ne demonstrează că măsurile aulice ale teatrului antic pot fi împletite cu noile teme de reflecție ale secolului XXI. Căci, după oribilul secol XX, care a văzut desfășurarea a două războaie mondiale, cu milioane de victime inocente, în numele vitejiei naționale, al purității rasiale, al emancipării unei clase sociale pe spina celorlalte – tot atâtea pretexte mincinoase, formulate în sprijinul crimei generalizate –, probabil că înaintăm azi spre un liman mai senin. Este de sperat că noile valori ale viitorului vor fi îndreptate spre (re)descoperirea ecologiei, a toleranței față de individ, precum și față de categoriile defavorizate: bătrînii, copiii, bolnavii, diversele minorități (sociale,

etnice etc.). În contextul care se prefigurează, postmodernismul probabil că își va asuma și această tragedie, *Furio*, situată la contopirea dintre pasiune și rațiune, la confluența dintre iubirea nelimitată pentru propriul fiu și datoria fanatică de părinte, împinsă chiar pînă la crimă.

Vocea artistică a lui Patrizio Trequattrini, aflată la maturitatea sa creatoare, merită pe deplin să fie cunoscută de cititorul român.

Laszlo Alexandru

Personaje:

Bruno

Carla

Furio

Un salon amplu în formă dreptunghiulară. Peretele din fund e ocupat, în stînga, de o fereastră mare și de ușa de la intrare, care dau spre balconul de la parter. Aproape tot restul peretelui e ocupat de un bufet mare din sticlă. Unde se termină bufetul, se află o ușă spre bucătărioară. Pe peretele din dreapta, în capăt, lîngă ușa bucătărioarei, o altă ușă permite accesul spre camere și spre baie. Peretele din dreapta e ocupat de o masă mare, destul de largă. Pe peretele din stînga se află un paravan mare și un șemineu, iar în fața celor două un divan mare. La colțul peretelui din stînga, spre public, un birou cu un scaun. La mijlocul peretelui care dă spre sală, două mici divane perpendiculare pe latura lungă a salonului, unul lîngă

celălalt. Între ele, o măsuță. În mijlocul salonului rămîne mult spațiu, acoperit cu un covor mare.

E ora zece. Bruno stă la birou. Scrie o scrisoare. Își întrerupe scrisul și începe cu voce tare s-o recitească.

BRUNO: „Scumpul meu Furio, e foarte probabil că nu vei putea citi această scrisoare, dar vreau oricum s-o scriu, din multe motive: fiindcă sper că cineva, într-o zi...”

Lectura e întreruptă de năvala neașteptată a unui copil (de vreo zece ani): Furio. Copilul intră alergînd pe ușa principală și trece în goană prin salon, îndreptîndu-se spre ușa care dă spre camere. Bruno se ridică de la birou și-l

urmărește pe copil. După ce Bruno a ieșit din scenă, i se aude vocea.

BRUNO: „Furio, Furio, unde ești, dragul meu? Vrei asta?”

Copilul reîntră în scenă cu o minge de baschet. Începe s-o izbească de pământ, mișcându-se agitat și cu mișcări bruște. Izbește întruna mingea, vreun minut. Apoi iese pe ușă și continuă să izbească mingea pe balcon. Copilul pronunță sunete fără sens.

FURIO: „Știi, știi, știi, blla, ddlla, știi, știiiii, sus, stai, vvlla, știi, stai, șiiii, sus, sus, blla.”

Intră în scenă Carla.

CARLA: „Ah, scriai. Voiam să ascult niște muzică. Te deranjează dacă pun niște muzică?”

BRUNO: „Nu-ți fă griji, nu mă deranjează. Numai să n-o dai prea tare. Însă nu știu dacă nu-l deranjează pe Furio.”

CARLA: „Dacă văd că-l deranjează, o opresc îndată.”

Carla merge lângă paravan și vîră un CD în casetofon. După cîteva clipe, muzica formației Red Hot Chili Peppers se răspîndește în salon. Carla începe să danseze și, în timp ce dansează, fredonează melodia.

Furio năvălește în salon îngrozit și merge spre combina muzicală urlînd.

FURIO: „Oprește muzica? Oprește? Nu vreiiii, nu vrei muzica.”

Carla se îndreaptă repede spre casetofon și-l oprește.

Apoi Furio pe neașteptate urlă.

FURIO: „Deellaaaa!”

BRUNO: „Am oprit-o, am oprit-o, nu te teme.”

FURIO: „Nu vreau muzica. Dellaaaaa aaaa!”

CARLA: „Vai, nu, iar începe.”

FURIO: „Deechhhhhh, vellaaaaaaahhhh.”

FURIO

Patrizio Trequattrini

E I K O N